

7/ MAYIS-HAZİRAN 2023

TAMER

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
tahtafikiredebiyat.net

HASRET BALABAN EROL

Şın harfindeki üç nokta; âşığı, maşuğu ve ağyarı (elleri, yabancıları) temsil eder. Noktaların altındaki girinti ve çıkıntılar ise üçüncü kişinin müdahaleleri sonucu iki âşık arasında oluşan küçük uçurumları simgeler.

ALİ HAVAN

Bütün aynalara gerilmiş perde
Körlük dört yanımda gözlerim nerde
Gölgemin gölgeyi dövdüğü yerde
Firardım

BAYRAM ALKAN

Benim bir annem vardı ta en baştan. Dünyalık serüvenim onda başladı, onunla devam etti. Benim bir annem vardı: Beni dokuz ay karnında bir ömür yüreğinde taşıdı. Benim bir annem vardı: En güzel uykuma onun karnında daldım.

SAYININ YAZARLARI: Halis Tamkoç- Sude Yenin- Erdi Akbulut- Sophia Jamali Soufi- Zeynep Koça-Rojin Aktaş- Selim Şengül- Büşra Çolak- Gökyüzü- Rümeysa Telli- Ümran Pekşen- Nesrin Canik Baysal- Cem Alan- Kübra Erbayrakçı- Recep Atmaca- Ali Havan-Duygu Veysanoğlu Yılmaz- Hasret Balaban Erol- Uğur Ataş- Bayram Alkan

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE:

Genel Yayın Yönetmeni: Uğur ATAŞ

Yazı İşleri Müdürü, Görsel Danışman: Kübra ATAŞ

Öykü-Kurmaca Editörü: Bayram ALKAN

Şiir Editörü: Muhammet Emin SAĞIR

Düşünce Yazıları Editörü: Şevval Melda BOZ

Son Okuma: Halime KOÇ

Sayı: 7

Dönem: Mayıs- Haziran 2023

İletişim: iletisimtahta@gmail.com

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

SAYI: 7 / 2023 MAYIS-HAZİRAN DÖNEMİ ESERLERİ

1. Merdiven ve Durum, Halis TAMKOÇ	1
2. Dilhun, Sude YENİN	2
3. Bir Fare Kadar Özgür, Erdi AKBULUT.....	4
4. Yokluk, Sophia JAMALİ SOUFİ	5
5. Kaçmak, Sophia JAMALİ SOUFİ	5
6. Şimdi Treni, Zeynep KOCA	6
7. Yalnız Sevda, Rojin AKTAŞ	7
8. Başlıksız Başlık, Selim ŞENGÜL	8
9. Arayışım, Büşra ÇOLAK	9
10. Sevda Bir Ateştir, Duygu VEYSANOĞLU YILMAZ	9
11. Sevgi ve Benliğimiz, Gökyüzü	10
12. Neyin Nesiydi, Rümeysa TELLİ	11
13. Aklın İştahı: Merak, Ümran PEKŞEN	12
14. Zaman Her Şeyi Öğretmeden Önce, Ümran PEKŞEN	13
15. Sensizlik, Nesrin CANİK BAYSAL	14
16. Su Niyetine, Cem ALAN	15
17. İhanetin Pençesi, Kübra ERBAYRAKÇI	17
18. Eski Muhtar, Recep ATMACA	19
19. Nefesler Hariç, Recep ATMACA	23
20. Tuhafliklar, Ali HAVAN	24
21. Üç Harf İki Kalp, Hasret BALABAN EROL	25
22. Hırkamı Almadan, Uğur ATAŞ	27
23. Aneyler ve Anneler, Bayram ALKAN	28

MERDİVEN VE DURUM

Halis TAMKOÇ

kendinden vazgeçmiş insanlar geçiyor
kim gibi öleceğini unutmuş...

her baktığında insana yaşamak
her dokunduğunda ona hayat
her bulamadığında ve onu
sonsuzlukta bir acı mı doğar,
bir yerlerde adımıza
acı bir haber mi büyür hep.?

nefeslerimiz
adımlarımız
nabız nabız
böyle bir kaçamak
yoruluruz kendi habersizliğimizden
işte ölüme kadar
yazdıkça silinen bir mektubu
baştan sona okuyamamak
her şeye sinen o ağıtı duyamadan
saçlarından döküldüğümüz olur
uzun uzun ve tutam tutam... ak

söyleyemediklerimizin
çoğalan ve uslanmayan
susturulamayan ve en çok da paylaşılamayan
kelimeleri olmuşuz gibi hazin
bir nehir akar
masalsı denizine doğru... gurbetli.
garipliğin sılasına dair konuşulduğumuzun
rivayetsizliği bu
basamakları içimizde bir bir eriyen
o merdivenin sonuna ramaksız
kalan ve birikmiş
dev damlası bu durum da ne ..?

Kalbi yaralı olan insanlar, biriktirdikleri acı kadar öfke duyarlar; hayata, yaşanmışlıklara, geç kalınanlara... Benlikleri acı ile yoğrulmuş olan insanların, mutlaka kendilerini korumak için oluşturdukları bir kalkan olur etraflarında. Delinmesi zor bir gard misalidir bu kalkan. Yıkılması o kadar imkânsızdır ki, âdeta kök söktürür insana. Sırf bu yüzden ulaşılması zor bir dağ gibi görünen o insanların, asıl ruhlarını gizledikleri bir de kabukları vardır. Hâlbuki, hayatın yükünü erken yaşta çektiği için, küçük bir çocuk gizlidir o kabuğun altında. O kabuk ki, çatladığı an oluşacak yıkımı ve hasarı da saklanan o çocuğa tezat bir şekilde büyük olur. Kabuğuna sığınanlar olduğu gibi, maske takıp; acıyı etkisiz hâle getirmek için, bunu kamufle etme çabasında olan insanlar da var. Maskeden görünen sert bir insanken, maskenin altından bambaşka bir insan çıkıverir bir anda. Yüreği suskun, içindeki o küçük çocuk ise mağrurdur sadece. İnsanlar, asıl kimliklerini hiçbir zaman açık etmezler aslında, tıpkı gizemle dolu bir dedektif kitabı okumak gibidir bu. Orada suçluyu ararken, insanların yüzünde ise hayatın izlerini bulmaya çalışırsın. Bazen mutluluğu, acıyı; bazen de çocukluğundaki oyun arkadaşını... Keza, 'okunmayı bekleyen bir kitap' benzetmesi de olabilir bu tasvire. Çünkü, insanların gözlerine bakmadan, yüzündeki gizleri çözmeden herhangi bir çıkarımda da bulunulamaz.

Ben de gözlem yapmaktan hoşlanan; insanları analiz etmeyi seven, gittiğim yerlerde daha sonra hatırlamak için oradaki kokuları ciğerlerime hapseden, mekânlar hakkında topladığım bilgileri ve bana neyi çağrıştırdığını not etmekten keyif alan bir insanım. Farklı havası olan ve mistik bulduğum kafeleri keşfetmekten haz duyarım mesela. Her mekânın ayrı bir hikâyesi var bana göre. İşletme sahibi, işleteceği yeri seçerken, orayı dekore ederken ve sanatını icra ederken, orada kendinden parçaları da katıyor farkında olmadan. Sanat yapabilmek için, illa herkesin ressam olmasına gerek yok sonuçta; o mekânın aurası ve enerjisi de işletme sahibine has olduğu için, kendine ait izler barındırmış oluyor. Bu da bulunduğum yerlerden değişik tatlar almamı ve apayrı duygular hissetmemi sağlıyor. Tam da şu an o zaman dilimindeyim mesela, hissiyatımın içinde kaybolmuş durumdayım. İki katlı, ahşap ve taştan yapılmış, konak şeklinde bir kafede soluklanırken bunları kaleme alıyorum. Öyle farklı bir mimarisi var ki, kendimi Kapadokya'daki butik bir otelin terasında, manzaraya karşı oturmuş gibi hissediyorum. Bu sevimli kafenin alt katı, tamamen kitapseverlere ayrılmış durumda. Değişik şekillerde minik kütüphanelere bir sürü kitap yerleştirilmiş; ağaç, harita, insan beyni... Figüratif olan bu nesnelerin içine, bir dünya dolusu bilgi sığdırılmıştı sanki. Bana üniversitemin kütüphanesini anımsatan başka bir bölüm ise, içeceğimizi kendimizin alabileceği bir alan olması. 'Kendin al' köşesi olan yerleri her zaman sevmişimdir. Kahve, çay, su gibi sık tükettiğimiz içecekler bir tezgâhta buluşmuş anlaşılın. Su sebili, içerisinde Americano, Cappuccino, sıcak çikolata ve salebin de olduğu bir makine ve ek olarak da çay vardı. İnsanların yeme-içme ihtiyacı için ise, sadece belli şeyler vardı. Ama tatlı seçeneklerine bayılmıştım ve zengin kahve olanakları da menüdeki yerlerini almıştı. Her insanın okuduğu kitap türü ve buna bağlı olarak da okuma alışkanlığı değişiklik gösterdiği için, bu kafenin tercih ettiği okuma alanları da bir o kadar hoştu. Ortak alanlar dışında, insanların bireysel olarak da kullanabileceği puflar ve tek kişilik masalar da mevcuttu.

Bugün seçeneğimi damla sakızlı Türk kahvesinden yana kullandım, yanına da bir iki tane küçük ekler söyledim. Ruhum dingindi, lâkin karşımdaki deniz tam tersiydi. Âdeta bir lav gibi; hırçın ve öfkeliydi. Virane bir şehir gibi yıkık, küskün olan insanları bilirim; tanırım gözlerindeki kendine duyduğu yabancılığı. Tanımlanması zor, tarifi literatürde bile olmayan bir duygu. Kara delik gibi içine çeken cinsten bir şey, ama

öyle değil. Boşluk etkisi yaratan, girdap gibi karmaşık hislerle bezeli; benzetilen kelimeler farklı, fakat ortak olunan hisler aynı. Kahve fincanını sıkı sıkı kavrayan parmaklarım soğuktu, hava da esiyordu ama bu ruhumun üşümesinden kaynaklıydı, biliyordum. Hiçliğin tam ortasında, ayazda kalmışım gibi kaskatıydı vücudum. Hislerinizi yoğun yaşayan biriyseniz eğer, bunu bastırmak zor oluyor bazen. Belli etmemek ile tüm duyguları dışa vurmak arasında kaldıysanız hele ki. Bu ikilem ile başa çıkmak için geldim Değirmen Kafe'ye. Kafenin girişinde çiçeklerle süslü bir değirmen olduğu için, ismini de buradan alıyor. Aslında amacım, diğer günlerde yaptığım gibi, yeni yerler keşfetmekti ama o zamanlarda duygularımı bastırmakta fazla zorlanmıyordum. Şimdi ise duygularımın esiri olmak üzereyim, neredeyse. Rüzgâr, saçlarımı ahenkle dalgalandırırken, gözlerimi kıstım ve neye kızgın olduğunu tahmin edemediğim denizi izliyorum, elimdeki kahvem ile. Bu düşünce yumağından kurtulmak için defterime küçük küçük notlar yazmalıyım, belki de yapmam gereken budur. Kahve fincanını masaya bırakıp, çantamdan ufak, deriden yapılmış defterimi çıkardım. Tabii bir de yanımdan hiç ayırmadığım ve ucunda baykuş figürü olan, tüylü kalemimi. Annem baykuşu sevdiğim için, ilkokula başladığım sıralarda hediye olarak almıştı bu kalemi bana; o zamandan beri de benimle, çocukluğumun emaneti gibi. Not almak için kendime sorduğum ilk soru: "Burada beni kendine çeken şey ne?" Direkt cevap verdi iç sesim bana, "Kahve kokusu ve huzur." İkinci sorum ise, doğrudan duygularıma yönelikti sanki. "Hangi his ile savaşıyorsun şu an?" Bu sorunun üstünü çizmek ve yok saymak istedim beynimi kemiren düşünceleri. Leş kargaları gibi sızıverdiler yine ruhumun en ücra köşelerine. Ama öyle olmadı, yapamadım; susturamadım, keşmekeş olmuş duygularımı. Kalbim, dörtümlü giden bir at gibi hızlı hızlı atarken, yazdım soluğumu tuttuğum cümleleri kâğıda. Yalnızlık ve karamsarlık. İki farklı kelime, kısacık bir lahzaya sığındı o an, yazdığım kelimelere tutundu ruhum. Karamsarlık, anlaktı belki ama, yalnızlığa ne demeli peki? Oysa, tek cümlelik bir kelimeydi satırlarla buluşan. Bir kelime ki, kalp ağrıtan, yoran ve benliğimi sızlatan. Herkes var da, kimse yok timsali. Bedenlerde insanlar, ruhlardaysa tek yöne bilet; yalnızlık. Dilhûn, tam da bu hissin karşılığıydı ben de. "İçi kan ağlayan ve hüznü kişileri için kullanılan bir kelime." diyebiliriz kısaca. İçim değil, duygularım kan ağlıyordu benim, düşüncelerim ise çığlık çığlığaydı bittabi. Solan çiçeklerimi hüznü sarmalamıştı, bahara hasretti onlar. Not aldığım vurucu cümleleri, yazılarımda kullanmayı severim çoğu zaman. Umutsuzluk kokarsa cümlelerim, ben kışı bahara nasıl çevireyim?

İçimde çöreklenen huzursuzluğu, bir nebze de olsa alıp götürmesini istedim, yanımdaki hanımeli kokusunun. Misk gibi bir kokusu vardı, insana derin bir nefes aldırır türden. Bu kafenin en gözde bölümü burasıydı bence. Mekân sahibi, türlü türlü çiçekleri de eklemiş bu güzel terasa. Artık kalkma vaktimin geldiğini anlamış oldum, kahvemini bittiğini fark edince. Neyse ki çevrede çok fazla insan yoktu ve hislerimi aktarırken fazla zorlanmadım. Keza, tam odaklanmışken en ufak bir gürültü bile, insanın kalemini un ufak edebiliyor. Hesabı zaten ödediğim için, montumun fermuarını boğazıma kadar çektim ve çıkışa doğru usul usul yürümeye başladım. Yüreğime konaklanmış ve uzun bir süre boyunca misafir ettiğim acıyı, silip atmalıydım artık kendimden. Peki ne zaman kopacak, bu haykırış benliğimden? Bilmiyorum. Yollar bile terk edilmiş arazi gibiydi, bomboştu. Belli belirsiz arabalar geçiyordu caddeden, o kadar. Kafamı kaldırdım ve gökyüzüne baktım sadece. Gözlerimi kırıştırırken, bulutlar şekilden şekle girmişti sanki. Dünya dönüyordu, zaman geçiyordu ve bir gün daha bitiyordu. "Keşke, yağmur yağsa," diye bir ses ilişiverdi birden düşüncelerimin arasına. Yağsa, alıp götürse bu duyguların izlerini benden silercesine. Evime gidip, yazılarımı yazacağım zamana dek susmalı düşüncelerim kafamda, durmalı bu his delice akan kanımda.

BİR FARE KADAR ÖZGÜR

Erdi AKBULUT

İnsan ne harikulade bir buluş!

Isınsın diye ellerine, soğusun diye çorbasına üfleyebilir. Çok tiksiniyorsa bir fareyi başparmağıyla işaret parmağı arasında hafifçe tutabilir. Bitki yetiştirebilir, besinini, giyimini, kimi ilaçları, hatta kötü kokusunu gizlemeye yarayacak parfümleri onlardan sağlayabilir. Madenleri dövüp kap kakak yapabilir. (Bir maymunun yapamayacağı şeydir bu)

Dibe ulaşmak hiçbir anlam taşımaz. Ne umutsuzluğun dibine ne nefretin dibine ne alkole bağlı düşüşün ne de kibirli aşırı güzel yalnızlığın dibine. Yalnızlığın ve kayıtsızlığın bir şey öğretmediğini anlamaktan başka bir şey öğrenmedin. Bu bir aldatmacaydı, göz alıcı, tuzaklı bir yanılsamaydı. Yalnızdın hepsi bu. Kendini korumak istiyordun, dünyayla senin arandaki köprüleri sonsuza dek atmak istiyordun. Büyük bir şehirde başıboş dolaşmaktan ve rıhtımlar boyunca yürümekten başka bir şey yapmadın hiç.

Kayıtsızlık işe yaramaz, isteyebilir ya da istemeyebilirsin, ne fark eder! Nasıl olsa biri gelecek ve her şeyi mahvedecek. Hayata karşı takındığın tavır, yansızlığın kimsenin umurunda değil. Cansızlığın öfken kadar abes.

Ne var ki hiçbir şey olmadı. Hiçbir mucize hiçbir patlama. Birbiri ardınca sıralanan her bir gün gülünç çabalarındaki ikiyüzlülüğü ortaya seriyordu. Zaman sabrını aşındırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Zamanın tamamen durması gerekirdi ne var ki kimse de savaştıracak güçte değildi.

Uzunca bir süre kendine sığınaklar kurup yıktın. Düzen ya da eylemsizlik, başıboş sürüklenme ya da uyku, geceleyin devriye gezmeler, yansız anlar, gölgelerin ve ışıkların kaçıışı. Daha uzun bir süre kendine yalan söylemeyi, kendini sersemleştirmeyi, kendi oyununa gelmeyi sürdürebilirsin belki. Ama oyun bitti, büyük şenlik, ertelenmiş yaşamın yalancı sarhoşluğu bitti. Dünya yerinden kıpırdamadı ve sen değişmedin. Bunca şeye kayıtsızlık seni farklı kılmadı.

Ufacık bir bela seni kurtarmaya yeterdi. Her şeyini kaybederdin, savunacak bir şeyin olurdu, ikna etmek için kendini duygulandırabilmek için sözcüklerin olurdu. Ama sen hasta bile değilsin. Ne gündüzlerin ne de gecelerin tehlikede. Gözlerin görüyor, ellerin titremiyor ve kalbin çarpıyor. Eğer çirkin olsaydın belki çirkinliğin göz alıcı olurdu. Oysa sen çirkin bile değilsin...

Her şeyi gözetip kollayan zaman sana rağmen çözümü açıkladı. Yine böyle bir günde her şey yeniden başlayacak. Sen nasıl mutlu oldu bunca insan diyeceksin onlar gülmeye devam edecekler. Sen saçma bulacaksın, onlar eğlenmeye devam edecekler. Gerçek ya da kurmaca yüz kasları ısınacak sen üşüdükçe.

Düş gören bir adam gibi konuşmaktan vazgeç artık.

YOKLUK

Sophia JAMALİ SOUFİ

Lalelerin gülüşü kurudu
Güvercinlerin şarkısı dalları kırdı
Yokluğunda
Kelebekler ayrılık çığlıkları atarak sokaklarda uçar
Ve şehir sessizliğe bürünüyor...

KAÇMAK

Sophia JAMALİ SOUFİ

Sarı yaprakların inişi gibi
Gözlerimde hüznün oturuyor
Acı beni parçalıyor
Ve yaralar ısınır
gaddarlıkla dolu
İçimde kök salan hasret doluyum
bavulu alıyorum
Kalbimi uzak yerlere bırakıyorum
Gökyüzünün öfkesi yüzümde patlıyor
gözlerim titriyor
aklımda tekrar ediyorum
Biri beni gözyaşlarımın izinden bulacak...

ŞİMDİ TRENİ

Zeynep KOCA

Hiçbir an, yaşanan hiçbir durum boş değildir. Süreç gözünü dört açanlar için fırsatlarla doludur. Pür dikkat kesilen en çok arayanlardır. Bulacak olan da onlardır.

Hayatımızın belli bir hızda gitmesi gerektiği fısıldanır ilkin kulaklarımıza. O hız olmayınca adım atmak mantıksız gelir. Belki en çok vazgeçişlerin nedeni budur. Hemen elde etme, çabucak olsun ve ben hemen ulaşayım istediğim şeye. O çabukluk olmayınca tekrar başka arayışlara dalmak ve vazgeçmek. Bu çabukluk kavramı nereden geliyor? Bu hız niye var? İnsan doğasında mı var yoksa sonradan mı öğreniyoruz? tartışılır. Ama beklemeyi bilmek o kıvrınmayı tadabilmek günü anlamlandırandır. Beklemek fırsatları görmemizi sağlar. İnsan bir tartsın bakalım. Ulaşınca mı güzel yoksa ulaştığında gözünün önüne gelen yolculuğun mu? Bir çember var. Adı beklemek olsun. Bunu başarabilen o çemberden içeri girmiş olur. Bekleyen bir duruşa sahiptir. O duruş da bir yöne kilitlidir. Yeni bir adım atıldığında hedefe dikilen gözler bir bir açılan pencerelerden merhabalarla karşılaşır. Evet pencereler vardır. Hepimiz için. Her merhaba bir fırsat, her fırsat ona karşılık verdiğinde orada yeni bir ben olur. Fırsatlardan da bir adım içeri girildiğinde burada iki şey karşımıza çıkar. “İyi değil” ve “mükemmel değil”. Bu ikisini fırsatlar başlığından ayrılan iki ok gibi düşünebiliriz. İki ayrı kavram.

“İyi değil”i ele alalım önce. “Bu yaptığım yeterince iyi değil.” Bununla ilgili evet, şunu söyleyebilirim. Bu öğrendiğimiz bir şey. Şimdi derince bir nefes. Öğrenme, eğitim bilimlerine göre her ne kadar kalıcı bilgi olsa da öğrenmenin hiç yerinde kaldığı görülmemiştir. Öğrenme hiçbir zaman bitmeyecektir. Yeterince iyi olmayan hiç olmayan arasında yaşamak vardır. Şimdiyi yaşamak. Doğum ile ölüm arasında gibi. Bir anlam. Bir neden. Anın değerlendirildiği. Yaşamak hafife alınmamalıdır.

Peki, “Mükemmel değil.” Bu dünyada çok aldatan görürsünüz. Ama mükemmel değil kadar cımbızla çekilen çıkar mı bilmem. Mükemmeli arayan şimdiyi fark edemez. Aldığı yol bilmediği bir diyardır. Olanı kendine layık görmez. Çünkü mükemmel değildir. Peki mükemmel nedir? Bize bu tanım kimden gelir? Nereden çıkar? Yeterince mükemmel nasıl olur? Kriter nedir? Bir kişi mi, yoksa milyarlarca insan kadar bir mükemmel tanımı mı?

Dört şey var, bu hayat yolculuğunda bizi andan uzaklaştıran.

Bekleyememek, değerlendirmedığımız fırsatlar, yeterince iyi değil ile başlayıp da yapmaktan vazgeçtiklerimiz, mükemmel değil deyip yanına hiç uğramadıklarımız. Şimdinin anlamı anda saklı. İnsan anda saklı. Şimdi ne yapıyorsun?

YALNIZ SEVDA

Rojin AKTAŞ

Üzüntüden yüzü sararmış bakıyor gizlice.
Yaşlı bakışları şimşek çakıyor asice.
Geçtiği yollar yürek yakıyor sessizce.
Dalgın dalgın yürüyor bir çeşme yolunda.

Gönül verir güzel gülüşüne.
Kalbi yetim kalır gidişine.
Gündüzler, geceler haykırdı dillere.
Kimseler duymuyor yârinin yel esmez sözlerini.

Yaban eller ağıt yaktı kara geceye.
Sevdalar nasıl bal olmuş tatlı dillere.
Yürekler titrek olur hayali geceye.
Böyle miydi sılaya hasret yalnız sevdalar?

Yalnızlık takvimden günler geçiyor.
Gülüşleri dalında sararıp soluyor.
Güneş vaktini doldurmuş izliyor.
Hüznü dağılır gider gecenin siyahından...

BAŞLIKSIZ BAŞLIK

Selim ŞENGÜL

Bu yazıyı mayısın son günlerinde, gecenin bir saatinde yazıyorum. Hava soğuk, sanki martın kapıdan baktırdığı gibi. Belki içim biraz ısınır ve rahatlarım diye papatya çayı içiyorum. Suyun sıcak olması içimi sadece ısıtıyor. Papatyanın kendisinde bir hayır yok, belki de hazır olmasından, doğallığını kaybetmesinden. Neyse ben bir yandan papatya çayımı içmeye devam edeyim, beni rahatlatması niyetiyle... Günümüzde yaşanan bazı olaylara bakıyorum. Papatyanın doğallığını kaybetmesine pek de şaşırıyorum. Başkasını kandırması gibi dedim çünkü bunu yapan kişiler kendi hayatında yanlış kalıplar içinde yaşıyor veya yaşatmaya çalışıyor.

Yazdıklarımın da anlaşılacağı üzere birilerine bu yazımda biraz sitem edeceğim. Kendi iyiliklerini düşündüğüm için. Konu ise düğün konusu nice insanlar, nice hayaller kuruyor, nice umutlar besliyor. Geleceğine, sevdiği insanla huzurlu bir hayat yaşamak için. Sayacağım hatalardan dolayı bunca emek zayi oluyor. Neden mi? Örf adet diye günümüzde ve başka zamanlarda da bunların yanlış anlaşılması, yanlış uygulanması bir insanın hayatını uçuruma sürükleyebilir. Özellikle düğün konusunda insanın tek başına yapamayacağı görevler yükleniyor. Dedim ya örf adet ya da sözünü tutma söz tutulsa ne yazar, yanlış üzerinden tutulan söz doğru mu olurmuş. Bir ara ülkemizde töre diye canlar mı alınmadı...

Düğün öncesi hazırlıklar, bırakın o gençlere tatlı hatıralar bıraksın. Yaşadığı zorluklar hatıra olarak kalmasın. İleride evliliklerini anlattıkları zaman o insanlar yaşadığı zorluğu kimseye anlatmasınlar. Bunları yapanlar (anne, baba, akrabalar) kızlarının veya oğullarının geleceğini temin altına almaya çalıştıkları için mi? Bu tarz zorluklar meydana geliyor. Kendi kızına veya oğluna düğün öncesi masrafı, insanın hayatı boyunca çalışıp toplamayacağı meblağa sığdırmaya gerek var mı? Borç ile girilen bir dünya evinde huzur mu var sanıyorsunuz. Çocuklarınızın süslü koltukları, çatal kaşık takımları, beyaz eşyaları dünyanın en iyisi olsa; kızınızın elinde bilezik, boynunda kolye, kulağında küpe oldu mu dışarıdan tam bir insan görüntüsü mü veriyor. Siz bunu mu istiyorsunuz? Dışarıya iyi görüneceksiniz diye evdeki huzurlarına yani mutlu evliliğin temeli olan yuvalara çomak sokmaya gerek var mı?

Bütün üzüntüler, dertler, sıkıntılar hepsi bu dünyada kalacak ahirete gitmeyecektir; ama sevgi, muhabbet bu dünyadan bizimle beraber ahirete gidecektir. İki zıt şey bir arada bulunmaz, yan yana gelmez. Bakın ne diyorum. Dikkat çekiyorum bir daha: kendisine, kızına, oğluna; sevgi, muhabbet besleyen insan hiç bu tarz hatalara düşebilir mi? Ben her şeyi açıklamayacağım bizi diğer canlılardan ayıran tefekkür etmek değil midir? Son olarak Allahtan dileğim bunca çılgınlığın sona ermesidir.

ARAYIŞIM

Büşra ÇOLAK

Zamanın hangi yarısındasın
Nerede yolunu kaybettin de gelmiyorsun bana
Kim bilir hangi çıkmaz sokakta kaldın
Gelip alayım seni desem gelir misin ki benimle
Bu kentlerde evler yıkıldı, bu yerde kimse çok sevilmiyor
Kaderim bir yere yazmış seni, yerimi kaybettim
Kalbim bir kedinin kendini sevdirmeye çabasında
Bilmem kaç nüfuslu dünyanın en ücra köşesinde yalnızlığım
Tabiat da rekreasyon var diyorlar
Olur da şimdi bulamazsam seni, tekrar ararım
Bir şiir bir gün seni tamamlayacak
Bir nergis 12 ayın birinde çiçek açacak
Elmalı şekeri olmayan çocuk kalmayacak
Babalar kızlarını çok sevecek
Çiçek ekilmeyen taş kalp kalmayacak
Bir yer de Nazım demişti ki seninle karşılaşmam hayatımın en büyük talihi
(Bense) Seni bulmam yaşama nefes demek
Yitiğim, tamamlanmayan şiir'im

SEVDA BİR ATEŞTİR
Duygu VEYSANOĞLU YILMAZ

Mumun ne olduğunu kelebeğe sor
Ateşinde yanacağını bile bile
Ona doğru uçan,
Ve ateş o eşsiz kanatlarını yakana kadar vazgeçmeyip ona yaklaşan,
Mumun ne olduğunu
Ateşinde bedeni eriyen kelebeğe sor.
Ve kalbimdeki sevdayı bana sor
Bile bile yandığım sevdayı...
Gönlümün vazgeçemediği sevdayı...
Gel sen sevdayı bana sor.

SEVGİ VE BENLİĞİMİZ

Gökyüzü

Sevgi evrensel bir kelime. İnsanlar, hayvanlar arasında görünebiliyor. Annede, sevgilide, kardeşte, merhamette, insandan insana sevgi var olabiliyor. Ve sevgi insanların iyilik yapmasını, kendini mutlu hissetmesini sağlıyor.

Ama bazen sevgi acı verebiliyor. Fazla olması fazla beklenti içine girmemize, karşıdaki kişiyi boğmamıza sebep olabiliyor. Fazla ilgi başkalarının alanına girmemize sebep olabiliyor.

Bazen sevgi son bulabiliyor. Bazen de asla son bulmuyor. Bazen nefrete dönüşüyor. Evet fazla sevgi kalp kırıklarıyla nefrete dönüşüyor.

Bazen sevdiğimizi zannediyoruz. Birkaç zorlukla karşılaştığımızda kalbimizdeki sevgi son buluyorsa en azından sandığımız kadar sevmemiş olabiliriz.

Kalbimiz uçuşur, sıcacık olur ve sempati duyarız. Hatta sevdiğimiz her ne ise onun için bir şeyler yapmak isteriz. Onunla daha fazla muhatap olmak isteriz. Onun iyi olmasını isteriz.

Bazen tanıdıkça ilk duyduğumuz sevgi yerini şaşkınlığa ve hayal kırıklığına bırakabilir. En başta duyduğumuz sevgi ile karışık merak yerini hayal ettiğimiz bir sona bırakmayabilir. Hemen ger insan hayal kırıklığına uğratabilir. Özellikle bu dönemde kendimize yeterince yatırım yapamadığımızı düşünüyorum. Bu bir nevi kendine bakım yapmak gibi. Çünkü kitap okuyoruz, kariyer yapıyoruz ama ruhumuzu besleyemiyoruz. Örneğin 1300'lü yıllardaki insanı, huylarını, benliğini eğiten tasavvuf kurumları bizce yok. O dönemdeki gibi insanı yücelten nitelikte değil. İnsanın kendinin farkına varmasını ve belirli özellikleri kazanmasını sağlıyorsa da bu konuda ilerlemesini sağlamıyor. Velhasıl kusurlarımızı çok iyi tetkik edemiyoruz. Bunu yapmak için güvenilir mercilerimiz varsa bile bilemeyiz.

İnsan kendi kendini bir yere kadar eğitebiliyor, daha yüksek erdemlere ulaşabilmek için mahir ellerde şekillenmesi gerekiyor. Bu dönemimizin en büyük yoksunluklarından biri bizce bu.

Eğer kendimizi eğitebilirsek ne istediğimizi daha iyi bilebiliriz. Hayattan beklentilerimizi, amaçlarımızı, hoşlandığımız ve hoşlanmadığımız şeyleri bilebiliriz. Bu sınırlı şekilde olacak olsa bile buna ihtiyacımız var. Sevmek ile kendimizi tanımak arasında çok sıkı bir bağlantı var.

Peki nasıl kendimizi tanıyabiliriz, nasıl kendimizi geliştirebiliriz? Bizce bunun ilk adımı okumak. Edebi değeri yüksek olan eserleri veya diğerlerini, hemen her çeşit kitabı ve bunu ömrünün sonuna kadar devam ettirmeyi, hep ilk defa okuyormuş gibi okumak. Sonra kendimize dışardan bakmak ve artı ve eksilerimizi tetkik etmek. Bunu başka bir kişiye yaptırmaktansa kendimiz yapmak daha iyi bizce. Çünkü kendimizi en iyi biz tanırız, neyi niçin yaptığımızı en iyi biz biliriz. Bundan sonra aşama aşama kazanmak istediğimiz özellikleri kazanmak, kurtulmak istediğimiz özelliklerden kurtulmak yoluna gidebiliriz. Sen artık dünyanın adsız efendisi, tarihin üzerinde hiçbir etki yapmadığı kişi, yağmurun yağışını hissettikçe gecenin gelişine üzülen kişi değilsin. Yalnızca korkuyorsun ve bekliyorsun yağmurun dinmesini...

NEYİN NESİYDİ?

Rümeysa TELLİ

Bilmezken insan tamamlanmak nedir
Kor ateşi misali yüreğe düşen eksiklik neyin nesiydi?
Haykırmak isterken yürek ağırlığı nedendir
Dilin lâl olup kelimeleri susturması neyin nesiydi?
Koşmak isterken insan ruhunun baharına
Adımların firarına engel olmak neyin nesiydi?
Tutunmak isterken insan hep bir gönül bağına
Her seferinde el çektiren neyin nesiydi?
Gidemediği yerlere dalıp giderken insan
Başını öne eğdirip gözleri yere hapseden neyin nesiydi?
Duymak isterken insan uzakların sesini
Bu ummasız sessizlik neyin nesiydi?
Ömrüne nice çiçekleri ekebilecekken
Solmuş bir çiçeğin başında beklemek neyin nesiydi?
Her gidiş bir gelişi getirecekken
Gidenin arkasından bakıp göz yaşı dökmek neyin nesiydi?
Bu can bile bize emanetken
Elimizdeki yok olunca kaybettiğimizi düşünmek neyin nesiydi?
Her başlayanın bir gün biteceğini bilirken
Zamana hükmetmeye çalışmak neyin nesiydi?
Biz bizi, bizde bulabileceğimizi bilirken
Bizi bizden uzaklarda aramak neyin nesiydi..

AKLIN İŞTAHI: MERAK

Ümran PEKŞEN

Kim ne söylerse söylesin, kim hangi duygunun yüceliğini ispata kalkışırsa kalkışsın bu dünyada yaşamın hakikati merakta saklıdır. Sait Faik der ki: “Sevmek, bir insanı sevmekle başlar her şey.” Fakat merak bunun neresinde? İşte Flaubert’in şu sözlerinde: “Birine karşı ansızın merak duymaya başlarsınız, korkunç bir merak. Onu tanımak, onunla doğmak, dünyaya onunla yeniden gelmek istersiniz. Bu yüzden aşka en uzak cümle senden nefret ediyorum değil, bilmek istemiyordumdur.” Kimisi merak aklın mayasıdır der lâkin mühim olan yalnız aklın doyunluğu değildir, evvelâ doyunluğun sürekliliği elzendir. Ve insan bünyesinde ancak iştahla tükettiği bilgiyi muhafaza edebilir. İlgi, sevgi, aşk beraberinde merakı getirmediği takdirde hakikat sorgulanmaya mahkumdur.

Elbette bir insana duyulan sevginin uyandırdığı merak gibi herhangi bir nesneye, konuya, olaya kısaca var olana duyulan sevgi de merak uyandırmalıdır. Bir konu ilginizi çekebilir ve merak edebilirsiniz lâkin bir miktar merakınızı giderdikten sonra elinizdekiler size yetmiyor ve daha fazla merak etmeye başlıyorsanız işte o konuyla gerçekten ilgileniyorsunuz demektir. Aklınız, bu denli meraka yenik düşerek o konuyla ilgili ne malumatınız varsa hepsini sizin için unutulmaz kılar. Beyin güçlü ve sınırsız bir organdır fakat siz bu gücü ancak onun karşısına merakla dikildiğinizde fark edebilirsiniz. İşte bu yüzden evvela merak duygusunu kaybetmemek hakikat yolunda sizi muzaffer kılacaktır.

Bunları neden mi anlatıyorum? Çünkü hepimiz hücrelerimizde noksan bir eğitimin sancısını hissediyoruz, biliyorum. Bu yüzden eğitimin diğer tüm konularda olduğu gibi ancak merak duygusuyla tamamlanacağı düşüncesindeyim. İnsanı yalnız fiilen değil zihnen de harekete geçiren yegâne duygu meraktır. Tüm öğrenciler eğitim hayatı boyunca, gerekli-gereksiz yığınla bilginin altında ezilir. Ve o enkaz (akıl)da yalnızca merakın döndürdüğü çark(bilgi) bozulmaz. Bu yüzden evvela merak duygusuna sarılmalı insan. Elbette bilginin her türlü çok değerlidir. Fakat taktir edersiniz ki her şeyi bilmek mümkün değildir. Bundan ötürü bilgiyi öncelik-sonralık sırasıyla edinmek en doğrusudur. Sizin için özel bir değeri olan, hayatınızda önemli derecede yer kaplayacağını bildiğiniz ya da düşündüğünüz ve sık sık aklınızı kurcalayan, merak etmekten kendinizi alamadığınız konular hakkındaki bilgiler, işte onlar önceliğiniz olmalı. Lâkin meraklı olmayan biri olabilirsiniz. Hayatınızda ilginizi çeken sayılı konular olabilir. Bu durumda da yapmanız gereken aklınızın iştahını kabartmak için kendinizi tanımanız. Evet tanımak... Kendini tanımayan insan merak duymaz; merak duymayan insan da bilmez. Kendinizi tanımak için bilgiye değil gözleme ihtiyacınız vardır. Düşüncelerinizi analiz etmek ve davranışlarınızı gözlemlemek sizi kendinize götürecektir. Kendinizle tanıştıktan sonra artılarınızı ve eksilerinizi fark etmeniz kaçınılmaz olacaktır. Evet farkındalık kazanacaksınız ve sizin için önemli ama eksik olanları tamamlamak adına aklınız tüm iştahıyla hakikat yolunu aydınlatacak. Dönüşeceksiniz...

Özü aynı öz, sözü hakikatten bir göz olan tüm gençliğin hamuruna katılan, aklın iştahı: merak. Bilirim ki senin aydınlatamayacağın karanlık, çözemeyeceğin düğüm, dönüştüremeyeceğin insan yoktur. Ve yine bilirim ki seni yanlış kullananlar olacaktır. O zaman anlayacağım, seni yanlış kullananlar kendilerini de yanlış tanıyanlardan başkası değildir.

ZAMAN HER ŞEYİ ÖĞRETMEDEN ÖNCE

Ümran PEKŞEN

Zaman her şeyi öğretmeden önce
Apartman boşluğunda bir kördüm
Zaman, ışığı yaktı ve devam etti
Yanlış zamanda ne doğrular gördüm.

Zaman her şeyi öğretmeden önce
Adım adım yürür, zamanında büyürdüm
Zaman ittirdi beni ve devam etti
Eskimiş bir çağın sokağına tükürdüm.

Zaman her şeyi öğretmeden önce
Sulh güverciniydi toy gönlüm
Zaman yanılttı beni ve devam etti
Zamanla cenk edip gerçekleri gördüm.

Zaman her şeyi öğretmeden önce
Zamansızdım, zamanda kayboldum
Zaman, zamanı var dedi ve devam etti
Kendi zamanımı işte o zaman buldum.

SENSİZLİK**Nesrin CANİK BAYSAL**

Sen gittiğinde sonsuzluğa
Hapsoldum içimdeki karanlığa
Perdesi kapandı gözlerimin
Açılmamak üzere bir daha...

Yokluğun savurdu beni
Ruhumun kıvrılan yollarına
Yıldızsız gökyüzü misali
Kayboldum sensizliğin karanlığında...

Ben sensiz ben olamadım bir daha
Birlikte geçen yıllarımızda
Biriken anılar da yetmedi
Yokluğunun acısını kapatmaya...

Zaman geriye sarsa
Seninle geçen anlarımıza
Sarılırdım sıkı sıkıya sana
Bırakmamak üzere bir daha...

Fakat mümkün mü hayatta
Geriye doğru yaşamak aynı zamanda
Ya yok olup gitmeli ya alışmalı
Ardında bıraktığın sonsuz boşluğa...

SU NİYETİNE

Cem ALAN

Hava o kadar sıcaktı ki, o kadar olurdu. Evdeki tüm camları açsam da sirkülasyon namına bir esinti zerreciği yoktu. Herkes buruşturdukları suratları, güneşten kısıp kaz ayağı oluşmuş göz kenarlarıyla etrafa memnuniyetsizce bakıp aynı şeyi söylüyordu hep bir ağızdan: Nem vardı. Kafamda kopan fırtınalara zıt olarak hiç esmeyen balkona oturmuş, öğlen birası açmıştım. Şişenin dışı boncuk boncuk, buz gibi terlemişti. Serin, köpüklü altın suyunu her yudumladığımda istemsizce “ooh” ya da “mıaah” gibi bir ses çıkıyordu ağzımdan. Sevgilim, sanıyorum ki oh'lamalara geldi, aniden balkon kapısında belirmişti.

“N’apıyosun ya?”

Benden gelecek bir açıklamaya gerek duymadan, gördüklerini yorumlamasını bekledim. Pek karmaşık sayılmazdı zira; balkonumda oturmuş, bira içiyordum. Oh'lamaları ne sanmıştı bilmiyorum. O tam bu soruyu sorduğu anda iri bir yudum çekmiştim, bu yüzden cevap veremedim, yutkunduktan sonra yine belli belirsiz bir “meeh” çıktı ağzımdan.

“Gündüzden mi içmeye başladın artık, bravo!” dedi. Tam bravo kısmına vurgu yapmış, yazma diliyle ifade edilirse; “BRAVO” demişti, ateş eder gibi. Beni rahatsız etmeye gelmişti; yuvasında sakince oturan kuşu şemsiyeyle dürter gibi.

“Hayatım ne ilgisi var, bir tane bira açtım serinlemek için, su niyetine...” dedim yumuşak bir sesle. Savaş istemiyordum, konu çok yanıltıcı ve biramı ölümüne savunacaktım mevzu büyürse. Ama şimdi sosyal medya hesabından hem solcu çocukları hem de o çocukları öldürenleri anan bir sosyal demokrat gibi orta yolcu olmalıydım. Sen de haklısın aşkım.

Onun da kavga istemediğini, değişen kaşlarından anladım. Çatık kaşları üzgün bir ifadeye büründü ki buna ilk önce anlam verememiştim, hızla içeri gitti. Geri geldiğinde elinde bir gazete küpürü vardı, uzattı: “Anneler babalar dikkat: Alkolizm birayla başlar!” başlığının altında, çok masum gibi görünen biranın, asıl tehlike olduğu, gençleri zehirlemenin ilk adımı olduğu, her şeyin günde bir birayla başladığı, tuzak olduğu gibi suçlamalar vardı. Elimdeki şişeye baktım, bu suçlamaları hak edecek ne yapmış olabilirdi? Beni serinleten, hem de bir sürü faydası olan böbrek ve kafa dostu bu şifa suyu, insanlığa karşı nasıl tehdit olabilirdi?

“Yavrum sen neden saçmalıyorsun?” deyip gazete küpürünü yere savurdum. “Yirmi seneden beri bira seven bir insanım, başlangıcı mı kalmış artık?” dedim, başlangıç seviyesini çoktan geçmiştim. Kaldı ki birama yapılan suçlamaları da asla kabul etmiyordum, ben havuz medyasına demeç vermem, havuz medyası okumazdım. Hafif bir esinti eşliğinde, sakın bir yarım saat geçirecektim sadece biramı içip, tüm istediğim buydu. Gerçi büyük ihtimal yarım saati yarım güne tamamlayacak, bir birayla kalmayacaktım.

Söylediklerim daha çok sinirini bozdu, “Babam da böyleydi” deyip umutsuz bir suratla, camdan dışarı baktı. Arada anlatırdı ve anladığım kadarıyla babası, içki konusunda –bir bira dahi olsa- sevgilimin herhangi birini tolere etmesine fırsat vermeyecek kadar büyük içiciydi. Yani baba, bu konudaki tüm krediyi tüketmişti, şimdi bunun ceremesini ben çekiyordum. Ya da kredisiz doğmuştu kız. Belki o adamcağz da az içiyordu. Annesinden almıştı bu anlamsız öfkesini belki. Sigara yaktım. En saçma genleri aktarmıştı ona annesi. Atılıp sigaramı aldı, aptal gibi ağzım açık onu izledim.

“Şunu da içme artık, çok içiyorsun çok!” Ağzı bir çocuğunki gibi aşağı bükülmüştü, bugünkü ilk sigaram, ilk biramdı ama kokain partisinde magazincilere enselenmiş bir rockstar muamelesi görüyordum. Sesi alçaldı, düşkün birine yardım etmek ister gibi bir hale bürünüp yanaklarımdan tuttu.

“Sen kabul etmiyorsun aşkım, biliyorum. Ama kabul edip söylemen gerek, bir alkolik ve bağımlı olduğumu kabul et, kabul et ve söyle. İlk adım bu.” İşte o anda bir aydınlanma yaşadım, kafama düşünceler ardı ardına üşüşmeye başlamıştı. Daha önce pek de ciddiye almadığım bu soru, ilk kez tüm ciddiyetiyle o zaman beynimde belirip bir reklam tabelası gibi yanıp sönmeye başladı: Nereden bulmuştum bu manyağı? Sigaramı elinden aldım, biramdan iri yudumlar çektikten sonra, yarım sigarayı dudağıma taktım. Daha iki aydır birlikteydik, doğduğumdan beri, annemden bu kadar sert, bu kadar seri ve anlamsız anaçlık görmemiştim.

“Bir bira açayım mı sana, sinirlerin yumuşasın,” dedim, ağlamaya başladı. “Böbreklerin de çalışır,” deyince hıçkırıklara boğuldu. Sinirleri bozulması gereken benken, bu ona olmuştu. Ağlarken çıkardığı “ışşah, ışşıay” diye burun çekme sesleri sanki bana “Yeşilay, Yeşilay!” gibi geldi, korku içinde biramla sigaramı da alıp içeri kaçtım. Yaşam alanım, tercihlerim, benliğim saldırı altındaydı.

Peşimden geldi, gözleri kızarmıştı. Sehpanın alt gözünden başka bir gazete küpürü çıkarıp bana verdi: “Gece gördüğünüz kabuslar gizli depresyon belirtisi” yazıyordu. “Hastasın sen!” dedi, “Kabusların da bu yüzden, içki içmen de ne olur aşkım doktora gidelim ben senin yanındayım” deyip sustu. Korkmaya başlamıştım. Biradan küçük yudumlar alıyor, korkak gözlerle ne yapacağımı düşünüyordum. Zıyan olmuştu bira, içtiğimden bir şey anlamamıştım.

“Gizlisi saklısı mı kalmış ulan benim depresyonumun, Lustral kullanıyoruz işte!” dedim sesimi yükselterek ama asla söylediklerimden tatmin olacak gibi bakmıyordu. Sinirlenmeye başlamıştım. Yine eğilip bir gazete küpürü daha çıkardı: “Alkolikler öfke kontrolünde sorun yaşarlar, çevrelerine bağırıp saldırgan olabilirler...” şok olmuşum; kız, dövizlerle konuşan Will E. Coyote gibi, her cümleme uyan bir gazete küpürüyle cevap veriyor, beni kendimden şüpheye düşürerek adeta delirtmek istiyordu.

Eğildim, sehpanın alt gözüne baktım, aman yarabbi! Yüzlerce gazete küpürü... Avuç avuç gazete küpürünü çıkarıp halıya yaydım. Benle özdeşleştirdiği yüzlerce başlık: “Gece yemek yemeyin”, “Manik depresyon belirtileri”, “Alkolizmin 10 adımı”, gece uyuyamamayı, çoklu kişilik bozukluğuna bağlamaktan; geç uyanmayı, erken boşalmayla eşleştiren bir sürü, bir sürü şey. Akıl Oyunları filmi sahnesi gibiydi olanlar.

“Sabah programı doktorlarını izleye izleye ne hale geldin yavrum sen?” dedim. İçimde büyüyen bir endişe vardı ama onun için değil, kendim için endişeleniyordum. “Diplomalarını Bulgaristan’dan, Kırgızistan’dan almış insanlar bunlar, benim daha çok tıbbi bilgim var, sakın ol otur şuraya” dedim. Seda Sayan’ın doktorları kıza kafayı yedirmişti. Aslında sinirliydim ama karşımda kendini kaybetmiş, sevimli bir Orhan Kural olduğu için sakın ve planlı davranmam lazımdı.

“Bağımlı olmana izin vermeyeceğim, seni seviyorum,” dedi. Elleri yanağımdaydı yine. Artık onu tamamen kaybetmiştim. Bu kafayı yemiş kızıdan kurtulmam, kaçmam lazımdı. Kendisine Mustafa Ceceli dinleyip oralet içen bir sevgili bulmalıydı. Beraber sarı gazoz ve mısır cipsi eşliğinde Beyaz Show izlerlerdi.

“Tamam canım, ben şimdi çıkıyorum. Haklısın, doktor falan ayarlayacağım, ben ruh hastasıyım gerçekten, bunu şimdi anladım. Sayende. Birazdan gelirim,” deyip kalktım. İnlanmış, biraz da olsun rahatlamış görünüyordu. Soru sormadı. Üzgündü. Gazete küpürleriyle beraber evi komple yakmayı düşündüm, başka bir kurtulma olasılığı gelmiyordu aklıma.

Sigara yaktım. Hızlı hızlı yürüyordum, çok sıcak vardı. Ağız tadıyla bir bira içememişim. Ağacına sarılan bir koala sakinliğinde usul usul biramı içiyor, rahatsız edilirse kaçıyordum. Başka bir ağaç bakınmaya başladım. Eve bir daha dönmeyecektim, en sevdiğim Simpson’s tişörtüm ve altılı biram orada kalmıştı ama ziyanı yoktu, bedel ödemek, özgürlüğün fitratında vardı. Dört soğuk bira aldım. Arabama bindim. Güneş gözümü alıyor. Radyoyu açtım; Tanju Okan “Koy, koy, koy, koy” derken, iri, serin bir yudum aldım.

İHANETİN PENÇESİ

Kübra ERBAYRAKÇI

Deli dolu taşkın, gözlerinden hiç eksik etmediği büyümlü gözlüklü, saçları hafiften kel olsa da özgüveniyle dünyaları yıkabilecek kadar güçlü bir kimseydi. Sevginin peşinden koşma gibi niyet içerisinde olmadığından gecedan gündüze, gündüzden geceye müzikle ilgilenip dururken çaldığı baterinin sesiyle yatan, piyano sesiyle uyanan müzisyendi. Bir de motoru vardı kapının önünde onu bekleyen sarı lacivert, arkadaşlarının deyimiyle Fenerbahçeli motoru. Çalınacak diye içi gittiğinden mutlaka ara ara pencereden bakıp kontrol ederdi, kapının önünde onu beklemeye devam ediyor mu diye. Beklerdi. Bir kadın gibi değildi. Onu terk etmez, istediğinde istediği yere götürür ne sesi çıkar ne de laf atar. Kara şimşek değildi ama taşırdı sırtında. Az yol gitmemişti onunla. Delirdiğinde binerdi sırtına, hava alıp gelirdi evine gerisin geri. Mutluydu. İçinden çağırıldığı mutsuzluk ne zaman gelir diye de beklemiyor değildi. Günlerden çarşamba iken, geçmişe özlem duymuş olsa gerek, babasının mezarına gitmek için evden çıktığı günde, kapının önünde rastladığı; sarışın, dudakları dolgulu, kısa boylu, oldukça şişman olan kadının bağırışıyla yarı uyanık gözlerini açtığında karşısında onu gördü. Yıllar öncesinden tanıdığı, ismini bir türlü aklından çıkartmak istemediği o, İrina gelmişti. Gözlüklerini düzelttikten sonra ağzından çıkmayan kelimeler içinde boğulmuş hissini kalbinde duyumsayınca kapıyı çarptı. Tanımamıştı. Aradan geçen uzun zamanda; kilo almış, yaşlanmış. Kendisi de kelleşmeye başlamıştı. Kapının önüne neden geldiğini sorguladığı İrina'yı aklından çıkarmamak istercesine düşünmeye koyuldu. Cevapsız kalan soruları tınlamadan yoluna devam etmek için sarı lacivert gülümseyen motoruna bindi.

Yıllar geçmişti. Hani unutulması gerektiği düşünülen birden fazla olay vardır ya, aklında. Kimisi unutulur, çoğu kalırdı hafızada. Bu da böyle bir şeydi sanki. Unuttuğu sandığı ama hiç unutmadığı acı misali yakan türden fırtına. Geçmişte kalan onca hesaptan, biri. Her şey güzel giderken mutlaka takılı kalınan bozuk plak gibi yer vardır insanın vücudunda. Ohannes, iç çekti. Rüzgârın sert poyraz esişine kendini bırakırken yağmur taneciklerinin yüzüne vuran sert acısını duyumsadığı anda ağlamak istedi. Geçmişe gitmek, hatırlamak... bunlar yükü omuzlarda taşınması gereken. Yaşamak istenilmeyen durumun özeti, evlilik hayali filan değildi. Aşk... Sevmemişti onu. Ohannes, sırtından vurulmuş en yakın dosttu. İrina ile tanıştığında henüz üniversite sıralarında iken, geçen onca zaman içerisinde arkadaş olmuş, “Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi.” deyim yerindeyse oluvermişti. Sonra bir gün güvendiği, sırlarını anlattığı, dostum dediği kadının ihanetine uğrayınca bir süre hayata küstü. Sırtından vurulmuştu. Sırlar üniversite kampüsünde ifşa olmuş, insanların bakışları altında geçen koca bir dört yıl geride kalmıştı.

Ohannes, iç çekti.

Rüzgârın sert poyraz esişine kendini bırakırken

yağmur taneciklerinin yüzüne vuran sert acısını duyumsadığı anda ağlamak istedi.

Geçmişe gitmek, hatırlamak...

bunlar yükü omuzlarda taşınması gereken.

“Aradan epey uzun zaman geçti.” dedi Ohannes. Merak etmiyor değildi, İrina neden geldi sorusuna cevap ararken, aklına kalbinde taşıdığı sırrı geliyor; hüznleniyor, bağırıp çağırmak istiyor ama... Onu her defasında durduran merak duygusu İrina ile o günün hesabını ortaya çıkarmak istemiyor da değildi. Bir çırpıda, yolun yarısından eve döndü. Kapının önünde İrina’yı görünce rahatlasa da kalbinin sesini durdurmak istemiyordu. Gitmemişti, kapıda öylece sessizce beklemişti, özür dilemek istercesine. Sarı saçlarını arkaya atıp, dişlerinin ayrıksılığını göstermek istemediğinden ağzı kapalı konuşmaya başlayacakken, Ohannes susturdu onu. Elini tuttu ve gözlerinin içine bakarak; “Neden?” sorusunu sordu hesapsızca, beklemeden. İrina, sevgisini anlattı. Aşkını, kıskanışını, yüreğine sığdıramadığı acısını... Ohannes’in kalbinde Zeynep vardı. Üniversite yıllarında ayrılmak zorunda kaldığı ve şimdilerde evli olan Zeynep. İrina’ya inandığı için ayrılmıştı ondan. Bu ayrılık, herkesçe konuşulmuş, rezillik denilen bir durum haline gelmişti. Hatırlıyordu işte. Bundan tam dört yıl önce yaşanan ihanet ve aşk. İrina’yı kapıdan kovan Ohannes evine girdi, hüznü bir o kadar sessiz adımlarla. Çok sevdiği köşesine oturdu, eline aldığı radyosuyla. Düşüncelere daldı, radyoda çalan Sezen Aksu şarkısını mırıldanmaya başlarken, yaşananların etkisini üzerinden atamadığı izinin bir parçasını bulmak için üniversite yıllarından kalan fotoğraf albümünü çıkardı tozlu raftan. Resimlere baktı doyasıya. En çok da ona. Bugünlerde evli olan, kim bilir belki de mutlu olan ona baktı. Gülümsedi, utandı ve sevmeye kaldığı yerden devam etti kalbinin kuvvetli atışında.

ESKİ MUHTAR

Recep ATMACA

Ekmek ayvalarının, cılız dallarını kırdığı mevsimdi.

İki bayan çalışan arka koltukta fısır fısır ve kahkahalar eşliğinde konuşurken, ben Beyoğlu'ndan beridir araç sürüyordum. İşe gelmeleri, günün programını yapıp yola düşmeleri, saatin on bir olması demekti. Gel de çıkabil Beyoğlu'ndan! Otobüsler, taksiler, fırın arabaları, servisler, itfaiyeler, ambulanslar, karşı yakadan gelenler, o tarafa geçenler, gezmek için piyasaya adım atanlar, bizim gibi geç vakitte işe koyulanlar... Gel de çıkabil Beyoğlu'ndan! Elbette çıkmıştık ancak bir sümüklü böcek gibi akan trafikte harcanan zaman, ömürden alıyormuş.

Büyükçekmece'yi aşınca pırıl pırıl bir şekilde yol almıştık. Sıra benim idrar ihracı problemimi çözmeye gelmişti. Merve ve Rukiye Hanım'dan –arkadaki yolculardı bunlar- hiç ses çıkmıyordu. Bir ihtiyaç, çay, kahve molası gibi bir talep yahut görevlendirmeleri olmuyordu. Şimdi söylersem; şu benzinlikte duralım, bir şey içeriz, diye, benim işten kaytarma yollarını aradığımı düşünecekler. Zor kötek bulabildiğim, elbette ki mesleğim dışındaki yeni işimden de sırf idrar ihracı ihtiyacım için olmayı göze alamazdım. Tamam, çocuk yok, evli değilim fakat nefes dahi alabilmek, hem de İstanbul'da, parayla yani çalışmayla mümkün.

Ergene'ye yaklaşırken, Ergene'nin içindeyken, Ergene'yi geçtikten sonra burunlarımıza gelen cife -leş- kokusu arabanın camlarının arasından değil, direkt camın içinden geçmiş gibiydi. Sanırım hüsnü zan edip inanmak istemediğim haberler gerçekmiş. Fabrikalar, Ergene Nehri'ne hiç arıtmadan akıtıyormuş pisliklerini. Merve Hanım'ın kusmasına ramak kalmıştı; aynadan gördüğümü söylüyorum. Yine de durdurmadı aracı müsait bir yerde. Rukiye Hanım ise alışkınmış gibi davranmıştı bu kokulara maruz kalınan süreçte. Galiba gelip gitmişliği var buralara. Rus yazar Ergene'yi ve Rukiye Hanım'ı hesap etmiş meğer zamanında: 'Alışkanlık, insanın başına gelebilecek en kötü şeydir. Çünkü insan, kötü şeylere de alışır!'

Fabrika bölgesini, şehir merkezini geçtikten sonra sağlı sollu, göz alabildiğince uzanan tarlaları görüyorduk. İki hafta boyunca, aylardır edilen dualara cevap veriyormuşçasına, sağanak sağanak yağın yağmur, ekimin yapılmasına izin vermiş ve yeşillenerek de ihtiyar çiftçilerin yüzlerinde güller açtırmıştı. Tabi böylesine heybetli tarlaların varlığına şahit olmak beni şaşırtmıştı.

Yolun daralmaya başladığını gördüm. Ağaçlıkların, evlerin az ilerde belirmesi sevindirmişti. Geldik! Ergene Paşaköy'e hoş geldiniz. Bu tabelanın altından geçerken elim gayri ihtiyari idrar torbama dokunmuştu. Umarım görmemişlerdir. Aman, umurlarında mıyım sanki? Tabelayı geçince hemen köy merkezine varacağımızı sanıyordum. Az evvel gördüğümüz heybetli tarlaların ağaçlı versiyonu, köy meydanına kadar görüş alanımızdan ayrılmadı. Sarı sarı, iri iri, kokulu kokulu ayvalardı bunlar. Ağaçların dalları kırıldı kırılacaktı. Bu kadar dayanabiliyor olmalarına şaşmamak güçtü doğrusu. Bu genişçe bahçelerde ayva toplayan Türkmenleri görünce ise şaşırdım. Kasa kasa ekmek ayvalarını yol kenarına, yol boyunca yığmışlar ya İstanbul'a hale ya Ergene ve civar ilçelerde pazarlara götüreceklerdi. Her şey bir yana; ekmek ayvalarının enfes kokusu, Ergene'nin leşini silip süpürmüştü çoktan.

Evler nihayet çoğaldı. Paşaköy tabelasının hemen dibinde rastladığımız küçücük bir dere, köyün içine değin takip etti arabayı. Ya da biz etmiştik onu. Meydana; dört minareli cami, iki kiraathane, bir köfteci, bir otobüs durağı, bir otobüs bekleyen yolcu, en az yedi köpek ve bir ilkokulun olduğu meydana vardık nihayet.

-Şoför Bey, ben acıktım. Şelale Restoranı bulalım. Adını çok duydum.

-Tamam, Rukiye Hanım. Şu duraktaki adama sorayım.

Cami önünde betonarme olarak inşa edilmiş, içi, geçen günlerden kalan yağmur suyuyla dolu durağın önünde bekleyen ihtiyar adama sormak için aracın camını indirdim. Yabancı araçlar ve kişiler köy yerinde çok çabuk fark ediliyormuş. Ben ağzımı açmadan:

-Nere gidersin bea? Söyle bakem. Dolanma çamurda çelpeşikte beaa!

-Şelale Restoran varmış burada, diye araya giren Rukiye Hanım'dı.

-Eee, arabada kızanlar da var. Em de biri kapalı. Orada içki var bilir misiniz?

-Evet evet.

-Eee, bu yolu takip et, dereyi yani. İlk denk gelen köprüden karşıya geç, karşına çıkar bea!

Rukiye Hanım konuşmuş, ihtiyara teşekkürü ben etmişim kısıkça sesimle. İşitme cihazı, umuyorum ki algılamıştır teşekkürümün frekansını.

İki çalışan yemek yerken şırl şırl akan derenin üzerine kurulmuş otantik restoranda, ben aracın içinde hala idrar ihracımı dert ederek bekliyordum. Sağ olsun Rukiye Hanım, insanlık ölmedi henüz, dercesine, dilinin ucuyla davet etmişti beni. Eğer istersem, eğer acıktıysam, yiyeymişim onlarla. Zaten çok durmayıp geleceklermiş. Ben bilirmişim. Bir arkadaşının yeriymiş. Hatırlamış. Yemeyeceksem arabada bekleyip, gitmeyeymişim. İşimiz çokmuş Paşaköy'de...

Gönülsüz yapılan bir davete, güle oynaya gidecek değildim ya.

Bekledim!

Geldiklerinde, sıcak bir çay içtikten sonra işe başlamamız icap ediyor dediler. Ne yediklerini anlatacak değillerdi fakat fısıltılarından, umduklarını bulamadıklarını anlamıştım. Derin bir 'oh' çektiğimi hissediyordum sessizce. İntikamdı bu hissim!

Kahvelerden birinin önüne park edince aracı, yeni bir heyecanla konuştu Rukiye Hanım:

-Aaa, Paşaköy İlkokulu. Üniversite arkadaşım burada öğretmen. Hadi Merve, gidip onu görelim.

-Şey, ama derstedir şimdi.

-Ne olacak, sen gel. Çok özledim ya hadi.

-Şoför Bey, sen kahvede bir çay iç. Biz geleceğiz birazdan.

Beyoğlu'ndan, işyerinin oradan yola çıkarken ismimi, sırf seslenebilmek için öğrenmişti benden. Unutmuş! Yahut samimiyet, bir yakınlık oluşturmak istemiyordu. Hem erkek hem aynı işyerinden hem de işe yeni başlayan birisiyle. Merve Hanım ise ne konuşur ne konuşturmak için fırsat arardı. Onlar kahvenin tam karşısındaki ilkokula geçti. Ben kahveye ayağımı yere vura vura girdim.

-Oşgeldin genç adam. Ama tuvalet camiide var. Kaavede yok.

Sağolun, dediğimi hatırlamıyorum. Tuvaletlere nasıl koştüğümü görse Usain Bolt, yanına çırak alırdı beni. Çıkarken, tuvaletin kapısında yazan 'Cemat vc' tebessüm ettirdi. Hala ıslak yolları adımlayarak, gri gökyüzünü seyrederek, rahatlayabilmenin verdiği mutluluğu tadararak, kahveye yeniden avdet etmişim.

Yedi masa ya var ya yoktu. Kareli masa örtüleri. Plastik sandalyeler. Eskimeyen kareli çay tabakları. İnce belli bardaklar. Bütün masalarda ihtiyarlamış yüzler ve ruhlar. Sanırım o çay tabaklarıyla, aynı tarihte icat edilmişti o adamlar. Tekli, ikili, üçlü oturan ihtiyarların önünde; sayısal loto, iddia, çekilişler, türlü türlü şans oyunu kâğıtları, evrakları. Meğer hayattan hala ümit ettikleri varmış. Çocuklarını, torunlarını düşünerek şanslarını deneyeceklerini sanmıyorum. Zamanı mı kandırmaya çalışıyorlar nedir? Belki bu yaptıkları sadece, mucize beklemek. Son mucizelerini. Peki benim beklediğim neydi?

Başım la selam verip, yaşlılığından gün almaya başlayan adamdan izin isteyip, bir masaya kuruldum. Hepsinde birileri vardı. Bilmiyorum; belki de konuşmadım. Sesim o kadar kısık ki bazen ben bile

duyamıyordum. Bir genetik ya da güncel bir hastalıktan ötürü değil. Bazı yoksul, garip-gureba çocukları olur ya bayramlaşıırken bile sesleri ciğerlerinden dışarı çıkamıyor. Tam olarak öyleydim işte. Yoksulluktan, desem değil, alışkanlıktan desem değil... Galiba özgüvenden mahrum kalmışım. Bu da direkt olarak sesime yansımış. Ne acı! Ahvalimi ilk ve en çok fark eden ise besbelli Rukiye Hanımmış! Şoför Bey, Şoför Bey...

-Ooşgeldin evlat. Ayırdır ne işiniz var Paşaköyümüz'de?

-Şey, şey...

-Atıçe Ocanın, yok yok örtmenin okuluna neden gittiler ki kız arkadaşların? De ele. Sen de az değilmişsin bea!

-İş, iş için geldik...

-Taygun benim adım. Eski Muutarım ben.

-Muhtar Bey; yol, elektrik, kanalizasyon işleri, belediyenin ikinci taşeronuyuz. Etüt için geldik.

-Imm. Peki peki. O kızlar anii? Du sana bi çay diyeyim. Selami! Şu genç adama şekerli bi çay ver. İçi ısınsın bea. Raatladın az önce ama yüzün ala üzünlölü bea!

Cemat vc'nin yerini gösterendi bu eski muhtar.

-Du sana bişeler anlatam da gülsün yüzün. Aaa şindiki muutar. Aasan! Benim akraba. Uzaktan. Ben çekildim. Ona çalıştım. Erkes şaiit! Aa Selami'ye sor! Çekildim dedimse de inanma. Azlettiler bea! Bu Aasan yok mu? Verdi kendini içkiye, karıya, kumara...Muutarlıkmış, işmiş unuttu erşeyi. Bir karıyı da tuttu evine getirdi. Aa dinle dinle. Karının bi kardeşi varmış. Onu da kendi amcaoğluna alıverecekmiş bea! Haha haha haha!

Çok eşlik edemedim kahkahalarına fakat mimikleri gülünç oluyordu tartışmasız. Gülmeye çalıştım. Çene kemiğine, estetik yaptıran ihtiyar mankenlere benziyor, gözleri civarda av arayan sırtlan gibi yahut sırtlandan kaçan ceylanların gözleri gibi bir türlü yerinde duramıyordu. Saçlarına ne beyaz değmişti ne yerinden sıkılıp terk eden vardı başını. Gamsız bir kafa olduğu aşikârdı.

-Sen nabarsın evlat? Adın ne senin? Demedin bea!

-Doğukan adım. Şairim...

Cümlemin devamını beklemeden kahveyi inleyen gülüşüyle araya girdi:

-Şair mi? Çalışmıyon ee mi?

-Şoförüm. Belediyenin taşeron firmasında hem de.

-Desene öyle çocuk. Çalışmadan Paşaköy'de bile geçinemez ki kimse. Neyse bi şiir oku bakem!

-Anlamadım!

-Oku oku. Nazlanma bea!

-Bilmiyordum ama hissediyordum/ Kırısan alnımdaki tuhaf yazıyı.

-Ha hah aaa! Evlat Alla'tan şoförsün. Bence sen öykü gibi bi şey yaz. Böyle kıssacık şiiri kime okutacan? O kızlara mı ee? Angisi sevgilin?

-İş arkadaşlarım onlar.

İlk söylediklerini duymazlıktan gelmek zorunda hissettim kendimi. Yazdığım şiire çamur atan bir muhtar vardı karşımda.

-Kitabın varsa aldırayım kaavedekilere bea.

-Şey, şey henüz çıkartamadım...

-Ooo! Neyse arkadaşın geliyo. İki kız değil miydiler bea?

Rukiye Hanım camiye uğramıştı sanırım. Tek idrar telaşesi olan ben değilmişim. Gerçi o, vakitlerde de

uğrardı hakkını yemeyeyim.

Taygun Muhtarın gözleri ışıdı Merve Hanım masaya yaklaşınca. Oturunca ise yerinden çıkacak gibi olmuştu. Gözlerinin masmavi rengi, görseline gölge düşüren kilo fazlalıklarını yok ediyordu. ‘Sadece bana bak, gerisi mühim değil!’ dercesine bir çekiciliğine, en az on metreden beridir, eski muhtar yakalanmıştı.

-Siz de ooşgeldiniz. Buyurun buyurun. Selami oğlum. Anımefendiye de sor, ne içermiş!

Eski Muhtar, Merve Hanım’ın çayı gelirken kahvenin içine işaret yapmıştı eliyle. Sonra masaya döndü yepyeni bir meselesiyle.

-Doğukan evladım size anlatır zaar. Ben Eski Muhtar Taygun Apaydın. Şu ilkokulun arkasındaki benzinlik benim. Şelale Restoran’a geçerken ki köprüyü ben yaptırmıştım. Meclis Başkanı’yla, Kaymakam’la, Büyükşehir Belediye Başkanı’yla kaç defa görüştüm. Beni iyi tanırlar. Tanırlar elbet. Ben Paşa torunuyum. Talat Paşa’yı bilir misiniz? Babıali Baskını’nı yapan üç paşadan birisi. Vize Edirne arasında eep burada konaklamış. Benim evde. Dedemin dedesinin dedesi; Talat Paşa. Köyümüzün adı da ondan Paşaköy. Neyse! Bunlarla birlikte Türkmenlere çok para veririm. Yatırır, yedirir, içiririm. Gördünüz ee mi köye girerken? Ekmek ayvalarını onlar toplarlar. Millete tertemiz, zedesiz ikram ederiz.

Şaşkınlıktan çayını içmeye fırsat bulamıyordu Merve Hanım. Rukiye Hanım da sohbete katılmıştı çoktan. Rukiye Hanım ile beraber çaycı Selami, masaya üç poşet ağzına kadar dolu ekmek ayvası bırakmıştı. Gökyüzüne baktım ansızın. Griliği, soğukluğu, kar yağışına evrilmiş mi diye. Hani derler ya; ekmek ayvası fazla olan senelere mukabil çok kar yağar diye. Yollar kapanmadan Beyoğlu’na dönmeliydik.

-Siz de ooşgeldiniz. Aalla kabul etsin bu arada! Bakın bu ayvalar benim baaçemden. İç bi yerde benzerleri yok bea. Durun durun keseyim size.

Kir pas içindeki elleri ve içleri çamur dolu tırnaklarıyla iç cebinden çıkardığı eğri büğrü bıçağını kullanıp, koca bir ekmek ayvasını pay etmişti bize. Kızlar yediler şapur şupur. Galiba restoranda tam doyuramadıkları midelerinin isyanını bastırmaya çalışıyorlardı. Benimse tiksintimi belli etmemek için verdiğim mücadele takdire şayandı.

Merve Hanım’dan Beyoğlu’nun adının tarihi sürecini sormuş, öğrenmişti. Rukiye Hanım’a geçen yıl umreye gittiğini, gözleri yaşarırken anlatmıştı. Benim şiire alakamdan bihaber olan kızlara, şiir kitabı çıkarabilmem için yardımcı olmalarını öğütlemişti. Yazın gelirsek kayısı, kiraz ikramlarında bulunacağını vaat etmişti bize. Merve ve Rukiye Hanım’ı evlerine teslim edip kendi evime, odama ve masama ulaştıktan sonra, bu Eski Muhtar’ı yazmak geldi içimden. Muhtarın beğenmediği kısa kısa şiirlerle doldurduğum defteri bir kenara bıraktım. ‘Sıradan insanları kucaklamak lazım, yazar olmak için!’ diyenlerden birinin de Tarık Buğra olduğunu hatırlayınca, beklediğim şeyin yağmur gibi sağanak sağanak gelmesini istedim.

Eski Muhtar belli ki yeniden adaydı. O muhtar olmadan, ben öykü kitabımı çıkarmalıyım. Bu da ilk öyküm olsun!

NEFESLER HARIÇ

Recep ATMACA

Yorulдум ben de herkes gibi,
Bir mucize beklemekten.
Omuz veren birisini,
Kolundan tutan...
Her ne ise işte;
Sıkıldım aramaktan!

Düşüyorum, dünyaya geldiğimden bu yana,
Bir tırtıl gibi sürünüyorum.
Madden, manen...
Akıllara gelebilen bütün saiklerden.

Yuvam olsun istedim, şu martılara özendim.
Yavan, şaşaasız bir yuva.
Canıma eş, sevdiğim yârim.
Ama evsizim şimdi.
Söyleyemedim hiç, güzel bir cana.

Bam telini aradım sazımın.
Bir başına bulmak da neymiş?
Bulurum belki birazdan ama
Hangi nota hangi perdedeymiş?

Muhtacım galiba
Aldığım nefesler hariç; bir kula.
Duyuyorken kulağım,
Dilim söylüyorken,
Ve sıhhat doluyken bedenim;
Âlem den Nusret dilemek ne mana?

TUHAFLIKLAR

Bütün aynalara gerilmiş perde
Körlük dört yanımda gözlerim nerde
Gölgemin gölgeyi dövdüğü yerde
Firardım

Uyuduğum taşlar çift katlı yündü
Yarını düşlerden ayıran dündü
Güneşin buz kesip söndüğü gündü
Karardım

Küheylanı oldum binicisine
Dünyaları verdim tek incisine
Dört mevsim yetmedi beşincisine
Zarardım

Hayatın ortası hayal kırığı
Gönlüm kaldırmıyor bu ayrılığı
Lügatte var mıdır bir karşılığı
Sarardım

Çılgının sükûtu derinde yara
Gurbet içimizde kaldı bu ara
Sılayı bağlayıp eski diyara
Arardım

Dosta ısmarladım adaklarımı
Günahla doldurdum sadaklarımı
Sıktım dişlerimi dudaklarımı
İkrardım

Gönlümden uçurdum ak güvercini
Şişeye hapsettim son kalan cini
Sırtıma yükledim yorgun hecini
Harardım

Takvim değişmedi gün kaldı yine
Seneler bir yerde hazır define
Dolandım saatin zembereğine
Tekrardım

Ali HAVAN

Yollar engebeli vadiler sarptı
Dağlar gelin derken hafif göz kırptı
Hayaller avuttu acılar çarptı
Isrardım

Kederli ömrümün kasveti büyük
İçimde oluştu bin yıllık höyük
Cümleye dert oldu küfemdeki yük
Izrardım

Bütün sokaklardan döndüm geriye
Bir çıkmaza girdi yol ekseriye
Kaçtım senelerden cüzzamlı diye
Esrardım

ÜÇ HARF İKİ KALP

Hasret BALABAN EROL

"Derd-i aşkı gayrıdan sorma ne bilsün çekmeyen

Ânı yine âşık-ı nâlâna söylen söylesün" (Bâkî)

Aşk; üç harf, tek hecedir. Bir solukta okunur, bir solukta âşık olunur. İnsanoğlunu tamamlayan parçadır aşk. Bizde var olan ancak o âna kadar hiç fark etmediğimiz duyguları hareketlendirir. Taştan kalbi yumuşatır, çelikten gönlü eritir. Aşkı tatmayan insan, yarım yaşamış sayılır. Farklı dillerde, farklı okunur ama hissi aynıdır.

Dünyadaki en estetik harflerden meydana gelmiş olan Arap alfabesiyle yazımı, en anlamlı olanıdır.

عشق

Aşkın üç harfi ve üç safhası vardır:

ع (Ayn) Dönemi

Aşk kelimesinin ilk harfidir.

Bu harfin telaffuzu, bıçaklanan bir insanın çıkardığı ilk ses gibi olmalıdır. Ani ve güçlü bir soluk kesilmesi ile okunur. Ani ve güçlü duygularla da âşık olunur. Masada yalnız otururken birinin, sandalyeyi hızlıca çekip karşınıza oturması gibi...

Âşık olmak böyledir işte.

Hayatımızdaki renkler ve hisler aynı değildir artık. Dünya yıkılsa, "Boş ver, yeniden kurarız." bile diyebiliriz. Önceden dev olarak gördüğümüz olumsuzlukları anamız, engelleri çocuğumuz gibi kucaklarız. Hava sevinç dolu, rüzgâr mavi, ağaçlar çiçekli, mevsim hep yazdır. İlk aşkını yaşıyorsa kişi, önceki hayatını kaldırıp çöpe atar. Sevgilinin suretleri hep iyi hissettirir. Her surette, yeni bir lezzeti tadar maşuk. Dili burulsa da vazgeçmez, yutar o meyveyi.

Âşık olmak böyledir işte.

Bir adımda beş adım ilerlediğini sanır âşık. Artık, vücudu ayaklarına ağır gelmez. Enginlere yol alan geminin ana güvertesinden, at gözlükleriyle, ufka bakar ve şu dizeleri haykırır:

"Yârim eşsiz, aşkım bâkî

O'nsuz ben, yok gayri"

Âşık olmak böyledir işte.

Sevgilinin başparmağındaki kıvrımların içinde yüzmek, kirpiklerinin ucunda sekmek, gülümsemesinde yitmek istersin. Elleri seccaden, göğsü mabedin olur da "Tanrı olmasaydı ona tapardım." dersin.

En anlamlı kavgalarını onun için, onunla yaparsın. En manalı küsmelerini, gönül kırgınlıklarını hep ona adarsın. Ta ki arkadan yaba gibi bir el omzuna sertçe dokunana kadar.

ش (Şin) Dönemi

Kelimenin ikinci harfidir.

Şin harfindeki üç nokta; âşığı, maşuğu ve ağyarı (elleri, yabancıları) temsil eder. Noktaların altındaki girinti ve çıkıntılar ise üçüncü kişinin müdahaleleri sonucu iki âşık arasında oluşan küçük uçurumları simgeler. Bu dönem, âşıkların sınavdan geçtikleri safhadır. Bıçak sırtında yürürler. Gönül kolanı sağlam dokunmuşsa uçuruma düşeni, diğeri çekip düze çıkarır.

Aşk böyledir işte.

Aşk böyledir işte.

Hariçten gazel okuyanın çok olduğu bir sahnedir. Her aşkın benzersiz olduğunu kabullenmemiş nice sevgisizler, perdenin arkasında bekler durur. Uygun buldukları zamanlarda bencilce sahneye atlarlar. Oyunu bozup, hayatları dalgalandırıp tekrar yerlerine geçerler.

Aşk böyledir işte.

Başlangıçta yüz yüze durup birbirlerinin gözlerine bakan, yüreklerine akan âşıklar, bazen sırt sırta verip birlikte savaşmak zorunda kalırlar. Aşk, savaşılmaz. Düşman bazen en yakınımız, bazen canından can bulduğumuz, bazen de kendimizizdir. Saydığım ağyarın cümlesi, düşmanlık etmediğini sanır ama büyüğü bozan her müdahale darbe vurur âşıkların bağına.

Aşk böyledir işte.

Âşık, maşuktan beslenir; maşuk da âşıktan. İkisi de aşkı büyütme, sağlamlaştırmak ister. Bunu yapmak için de meşk gerekir. Meşk için mekân önemsizdir. Aslolan yan yana olabilmektir. El ele “şın” harfinin kuyruğundan kayıp Kaf dağına çıkabilmektir.

ق (Kaf) Dönemi

Aşkın son harfi.

Bu harf kalın, güçlü ve derinden okunur. Harfin baş kısmı sınırların çizilmiş olduğunu gösterir. Ağyar bu daireye giremez artık. Harf üzerindeki iki nokta, âşık ve maşuğu temsil eder. Sadece iki kişiye ait, hak edilmiş bir huzur vardır bu harfte.

Âşıklar bu döneme varabilmişse güçlenip kendi aşk kabuklarına çekilmeyi başarabilmişler demektir.

Kaf, süreksiz bir sestir: Fırtına durdu, yağmur dindi, havadaki is ve pis yere indi, gönüller duruldu der gibi.

Böyledir bu dönem.

Efsaneye göre yüce ve zümrüitten bir dağdır artık aşkın bu dönemi. Âşıklar, Anka kuşuna öykünür. Yanar, yanar, yeniden küllerinde doğarlar. Yılmadan gönül kolanlarını kalınlaştırırlar. Konuşmadan anlaşıp hareketleriyle bağ kurarlar. Âşık sevgilisinin nefes alışından anlar fikrini, tek bir kaş kaldırışından bilir öfkesini.

Böyledir bu dönem.

Daha sakin, daha dingin, daha doygun, daha mutludur âşık. Minnettardır âşık, hem maşuğa hem Yaradan’a.

Böyledir son dönem.

Gönlü titreten bir başkası yoktur artık kâinatta. Sözün bittiği safhadır. Konuşmadan, bakışarak birlikte gökyüzüne gidilebilir bu dönemde.

HIRKAMI ALMADAN

Uğur ATAŞ

Yağmuru bağladı o zehir
Şehirlerin gözünü bağladı
Avlularda sıkışıp kalan gönlüm
Kuşlu bir şarkıyı özledi

Rüzgârı bağladı o zehir
Azaldı var oluşumun ferî
Ben ki korkmazdım hayallerimden
Yürümek, sıska bir anarşist, Rus romanları...
Binlerce boşluğu vurdular yüzüme
Yarım ekmek bölüşüp sevgilimle
Bir şiire inanıp düşesim vardı yollara

Yolları bağladı o zehir
Ayaklar yalnızca inmek için artık
Gözümü diktiğim zirveleri devler yonttu
Omzumda solan koşuyu
Miras bırakıyorum sek sek bilen çocuklara

Bankları bağladı o zehir
Çakımı çöpe atıp oturdum bir kaldırıma
Kazıyacak kavga da kalmadı zaten

Gücenmişleri yüreğinden öpen tanrım!
Sana değil şu buluta gücendim
Hırkamı almadan sevmişim yaşamayı
Üşüyorum...

ANEYLER VE ANNELER

Bayram ALKAN

Kişiler (öğretmen, Zülküf, Zülküf'ün Annesi, Buse, Busenin Annesi, Masal Su, Masal Su'yun Annesi, Rasimcan, Rasimcan'ın Annesi)

Zahide Aney: Zülküf kurban olduğum niye koşisen hele dur dur dabakhaneye yetişisen?

Zülküf: Aney de hadi hadi çok yavaşsan bı de kilolisen diğerlerinin aneyleri tiğ gibindir hemen gelmişler oturiler biz geç kaliyih.

Zahide Aney: Zülküf Allah seni alsin alsin, ne istisen daha benden sen dedi gel e bende geliyem şimdi, diyisen dombiliksen yavaş yürisen.

Zülküf: Yav aney durmuşen bı de konişisen daha orada de haydi de haydi.

Zahide Aney: E biber turşisi sen koniş böyle evde ben saan gosteriyem. Tüh saan verdikim emeklere tüh

(Zahide Aney ile Zülküf sınıfa girer diğer anneler, çocuklar ile öğretmen sınıftadır.)

Öğretmen: Hoşgeldiniz Zahide Hanım, hoş geldin Zülküf biz de sizi bekliyorduk. Hayrola neden geç kaldınız?

Zahide Aney: Hoşgörmüşüz örgetmen hanım kızım. Hep aha bu Zülküf'den ötürü geç kalmışih ere valla. Kusira bakmiysiz.

Zülküf: Tew mala mine, bi de utanmisen saçından başından, yalan söylisen.

Zahide Aney: Sus ula vir vir etme tepiki yersen ha.

Öğretmen: Ne dedin Zülküf male mine mi? O ne demek?

Zülküf: Evet hocam male mine Mine'nin evinin orada çok oyalandik teww.

Öğretmen: Neyse buyurun geçin.

Zahide Aney: Geç aney kurban.

(Zülküf ve annesi de oturur.)

Öğretmen: Evet tekrardan hepiniz hoş geldiniz. Bugün bildiğiniz üzere anneler günü. Siz değerli annelerin anneler günü kutlu olsun.

Anneler: Teşekkürler efendim.

Zahide Aney: Senin aneyin günü de kutlu olsun öğretmen kızım.

Öğretmen: Teşekkürler Zahide Hanım.

Evet, bir hafta önce size annelerinizi gözlemleyip onların genel olarak ne yaptığı ilgili bilgi vermenizi istemiştım.

Zahide Aney: Ere kızım Zülküf geldi dedi aney ogretmen demiş aneyinizi gözlemleyin uuu sonra da betimleyin. Ben de demişem, kurban ben anlamamışem ne yapisen ama ne yapisen güzel yapisen, demişem.

Evin içinde bir haftadır beni kovalı kovalı sonra yazi yazi, diyi aney ben seni betimliyem. Aney sana kurban ola demişem aferin demişem.

(Diğer anneler ve çocukları Zahide Aney'in konuşmasına gülerler. Zülküf bu duruma üzülür kafasını önüne eğer.)

Buse'nin Annesi: Evet hocam Buse söylemişti en iyi şekilde gözlemler yaptı. Ve beni harika betimliyor. Şimdi hepiniz göreceksiniz zaten bir tiyatral gösterisi gibi.

(Buse ayağa kalkan annesinin çantasını alır, eline de telefonu alır elinde oje, telefonu da omuzuna koyup konuşur.)

Buse: Ayol kız indirim görünce dayanamıyorum ben. Her şeyi alasım hep alasım var, kredi kartının ekstresinin durumu nanay. Ahh ah yok ya kocişim bana kıyar mı ödüyor hemen, kolay mı benimle evli olmak ayol. Ay ne var Buse tamam tamam olmuş betimlemen. Okudum bayıldım. Harikasın bebeyim. Hadi odana git hadi. Aynen ya bi ödevi var sürekli darlıyor. Öğretmeni de sanki yazar yetiştirici abuk sabuk ödevler ve... (Buse'nin annesi Buse'nin daha da konuşmasına izin vermez çeker yanına oturtur.)

Buse'nin Annesi: Bebeyim nasıl şakalar bunlar böyle. Ya hocam görüyorsunuz nasıl da şakalar yapıyor, nasıl kurgular kurmuş.

Zahide Aney: Euvvv kredi kartının eski teresi de nedir ki alay olmuş.

Zülküf: Yok Aney öyle değil çok para borç etmiş onu diyii le.

Öğretmen (Duruma bozulur): tamam Buse'ciğim ödevin benim için güzel ve aydınlatıcı oldu, teşekkürler.

Sırada Masal Su var, hadi Masal Su seni alalım.

Masal Su'nun annesi: Ah hocam Masal adeta bir yazar gibi yazdı, adeta bir ressam gibi betimledi benim çilekli turtam.

Masal Su: Taam oytmenim şimdiki sizeee coook güzel bir betimleme yapıcamm.

(Sıranın birini çeker uzanır, başına peçete koyar isyan eder.)

Masal Su: Ah Murat Allah belanı versin senin. Boyun devrilsin. Ah akılsız başım, annem dedi ki o kadar sana o heriften koca olmaz dedi. Akılsızım işte sevgi dedik, aşk dedik kendimi düşürdüğüm hallere bak. Ne var masal ne ne? Zıkkımın dibi gözlem. Git babanı gözlemle bari bir halta yarasın. (Masal Su'yun annesi tutar kolundan susturur.)

Masal Su'yun annesi: aa kızım sen rüyada gördüklerini mi yazdın buraya. Aşk olsun! Neden güzel olanı biteni yazmadın. Hocam Masal hep böyle rüyalarından, kendi kurduğu hikâyelerden etkilenir. Bir keresinde de babaannesine "annem babamı süpürge ile dövdü" dedi inanabiliyor musunuz?

Masal'cığim sen bu kurguları abarttın iyice artık son vermelisin bu oyuna.

Öğretmen (bozuntuya vermez): Evet Masal da rüyalarını gözlemlemiş bize aktarmış. Teşekkürler Masal Su. Sıra senin Rasimcan

Rasimcan: Tamam öğretmenim sahne bende.

Rasimcan'ın annesi: Paşa oğlum maşallah sana öz güvenli oğlum benim. Hocam hep öz güvenini yükseltecek şeyler yapıyoruz onun için.

Öğretmen: Öyle mi çok güzel.

Rasimcan tahtaya çıkar. Başlar rol yapıp anlatmaya.

Rasimcan: Evet canım oğlum aynen bu şekilde kendi başına bahçedeki gülleri keseceksin işte başta panikliyordun yapamam diyordun. Ama bak ben sana ne dedim sen gayet becerikli bir çocuksun aferin tam olarak gül budama bu şekilde olur. Aferin Rasimcan bak ne güzel tamir ediyorsun radyoyu. İnanmıyordun başaracağını ama ben sana hep inandım destekledim. İşte bak başardın.

Rasimcan'ın annesi: Maşallah benim oğluma ne güzel gözlemlemiş.

Zahide Aney: Bizimki bir tane ekmeği almaya edemiye ki gide hele halkın oğluna bak gül buduyii, radiioyu tamir ediyii.

Öğretmen: Çok güzel Rasimcan. Annenin kıymetini bilmelisin.

Rasimcan: Öğretmenim bitmedi daha var.

Rasimcan'ın Annesi: Nasıl bitmedi. Bitmiş olmalıydı Rasimcan.

Rasimcan: Son cümle: Rasimcan öğretmenin gözlem ödevi mi verdi. Hemen defterini al buraya gel sen yapamaz, eline yüzüne bulaştırırsın. Ben söyleyecem sen yazacaksın. Diğer yaptığım ödevlerin gibi bunu da öğretmenin çok beğenecek.

Rasimcan'ın Annesi: Rasimcan o nerden çıktı. Ne saçmalıyorsun.

Öğretmen (araya girer): Tamam Rasimcan sana da aferin. Otur çocuğum sen de çok güzel betimledin anneni.

Zahide Aney: Noldi bu kadına yav paşam paşam diyordi, şimdi ediki parcaliya bir şey anlamamışem ere valla.

Zülküf: Boşver Aney bunların çevirdiki film ortaya çıktı (güler).

Öğretmen: Son olarak da Zülküf sen gelip gözlemlerinden yola çıkarak anneni betimle.

Zülküf: Tamam öğretmenim

Zahide Aney: Zülküf aney kurban aneyi güzel betimleyesin emi.

Zülküf: Tamam Aney

Zülküf: Zülküf terleşmişsen aney kurban gel havlu koyim sirtina

Zülküf'üm aney kurban dersini yap, güzel güzel al bu elmayı de cevizi de ye hıh ki aklın daha eyi çalisa

Zülküf sen o işleri bırak aney kurban ben yapıyem zaten sen git dersiyeye bak

dersiyeye çalış ben taşıyem. Yok, yok aney kurban ola sana hiç yorulmamışem ben. Sen dersine bak tohtor ol aneye ileride bah yeter Zülküf'üm.

(Çantasından bir resim çıkarır) Bey Zülküf'üme istediği boyadan aldın mı? Yoh yoh sen ne almissen böyle bunu istememisizki senden. He bu da pastel boyasıdır. Ama Zülküf'ümün istedeki marka değildir bu git degistir buni. Monolopidir Monopolydir nedir ondan alasın kurban olam bu olmaz Zülküf'ümün istidigini al. E tamam kaç para fazladır ben veriyem aha sana para gidesen oni alasan. Zülküf Zülküf aney kurban gel hele bak babayı sana istedigini boyayı almış. Babayın de boyayın de kiymatini bilesen ha Zülküf'üm.

(Öğretmenin gözleri dolar) kalkar gider Zahide hanımın elini öper.

Zahide hanım: Dur kızımın ne yapisen sen koskoca öğretmensen, ben daha a yi b yi bilmiyem elimi öpusen.

Öğretmen: Yok yok Zahide Hanım en öpülesi eller sizin. Cahillik harften okumaktan olsun yeter insanlıktan cahil olunmasın.

(Herkes çocuğunun elinden tutar dışarı çıkar. İçlerinde en gururlusu Zülküf'ün annesinin elini sıkı sıkı tutar. Sahne kapanır.)

"Benim bir annem vardı ta en baştan. Dünyalık serüvenim onda başladı, onla devam etti.

Benim bir annem vardı: Beni dokuz ay karnında bir ömür yüreğinde taşıdı.

Benim bir annem vardı: En güzel uykuma onun karnında daldım."

tahtafikiredebiyat.net

Bir tahtası eksik olanların yeri...